

Na pondělí jsem Rumíčkově přichystala překvapeníčko. Dohodla jsem se s kolegyní, toho času na mateřský, že si po dlouhý době vyrazíme na společný venčení. I s mimíšem. Katka jest velmi zručná a vyrobila si pro mrňouska super věc - futrál ze sofshelu, který se zipem připne k zipu bundy a mrtnítko je tak dokonale chráněný a pěkně v teple u mámy na pupíku. A tak jsou volný ruce pro hafana. Hafanku teda, abych byla přesná. Ajda vždycky s Rumíčkem pořádají při uvítání děsný bitky, kdy Ajdička řve hlasem mocným skorostafordím a hrozně se vražděj. Stejně tak i tentokrát.

Než jsme ale vyšli, tak jsem při převlíkání se, šponovala Rumíčka jako gumu u trenclí a vyprávěla mu, že mám pro něj děsný překvapení a že na něj někdo venku čeká. A že to rozhodně nejsou Tupofleky, který už jsou dávno v polích. A že to teda bude koukat..... hlavičku si málem odšrouboval, jak s ní točil ze strany na stranu, když poslouchal □. No a když jsem mu pak prozradila, že venku bude Aaaaajdičkááááá, Ajdáááááá!, tak to málem vzal hlavou o strop. □

A jak se viděli, tak to spustili. Řežbu, že to vypadalo, že na louce zůstanou natrhaný na cucky. Dojemné divadlo, jako vždy □. Vyrazili jsme do polí, kde si pak užívali pesani každý svý zábavy. A my mohly s Katkou klábosit a semlít kde co. Ani nevadilo tolik, že nebylo zrovna echt počasí. Sem tam jsme - hlavně na začátku - hodily pesanům tenisák a jinak se tak prostě pinožily prostorem. A Rumíček dělal ohaře. A to tak svědomitě, že vystavoval tolik pevně, že nebylo moci, která by ho rozpohybovala. Což nám trochu nabourávalo časový harmonogram. Na druhou stranu jsem mu tohle nechtěla kazit, je v tom fakt dobrej. A teď když se pracuje i s Tali, tak musím ten svůj čas mezi ně dělit.

Bažant byl zapikolíkovaněj na kraji meliorační strouhy mezi změtí ostružiní a rákosovitý trávy. Nakonec ho hezky zvednul a nadšeně se řítit ke mně. Pochvala a odměna byly pochopitelně obrovitánský. Jsem na něj fakt hrdobec, je to ohařík sice malej vzrůstem, ale velkej duchem. A na něm je vždycky vidět, jak se raduje. Z toho, jak se mu to povedlo a taky z toho, že mám radost já. To je to, co se mi na takovýhle spolupráci hrozně líbí, že ten pes má radost z toho, že jí udělal vám, že ví, že to udělal moc dobře. Pesani si pohodově běhali a čuchali, hráli si a nejmíc si pochopitelně museli hrát ještě těsně před rozchodem. Kdy už tolik prostoru ani časovýho, ani prostorovýho není. Tak ale nedopřejte jim to. Takže zase na chvíli sídlišti předvedli, jak to vypadá, když se spustí "oopravdová" psí bitka. Abych to ještě vylepšila, poslala jsem Rumíčka, ať uuuutiikááááá kolem toho hřiště. Pral do kolem ze všech sil

a Ajda to prala za ním taky co to šlo. Když dobíhali, hodila jsem postupně každému do vzduchu piškůta, ať si ho chytne. JOOOOOOOOOO!! Nadšení bylo obří.

No a protože nastal čas, aby mimíšek šel do peří, museli jsme se holt rozloučit. Doprovodili jsme je šécky pěkně na tramvaj, zamávali si a Rumíček mazal na večeri. A doma se ještě zmasakroval s Tupoflekama, páč toho prej nejní nikdá dost ☐ .